

தாமரைச்செல்வி (1953)

கிளிநொச்சியிலுள்ள குமாரபுரம் என்ற விவசாயக் கிராமத்தில் பிறந்தவர். சிறுகதை, நாவல் ஆகியவற்றில் ஈடுபாடு மிக்கவர். 1977 இல் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிவந்த 'சுமைகள்' இவரது முதல் நாவல் ஆகும். இவரது சிறுகதைகள் ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவரின் 'பசி' என்ற சிறுகதை குறும்படமாக வெளிவந்துள்ளது. மிக எளிய மொழியில் சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பகிர்ந்துகொள்வதிலும் கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் வனப்பைப் பதிவாக்குவதிலும் இவரது படைப்புக்கள் முனைப்புப் பெற்றுள்ளன.

வழமை போலவே இன்றைக்கும் இரத்த அழுத்தச் சிகிச்சை நிலையத்தில் சனக்கூட்டம் அலைமோதியது. மேலே கூரையால் வேய்ந்த நீளமான கொட்டகை அரைச்சுவர் வைக்கப்பட்டு மேலே இடைவெளிவிட்டு மரச்சட்டங்கள் அடிக்கப்பட்டிருந்தன. நோயாளர் அமர்வதற்கு வரிசையாய் வாங்குகள். அக்கரையன் ஆஸ்பத்திரிக்கு எதிரே தெருவின் மறுபுறம் இந்தச் சிகிச்சை நிலையம் அமைந்திருந்தது.

காலை ஆறு மணிக்கே இலக்கத் துண்டு எடுக்க ஆட்கள் வந்துவிடுவார்கள். இன்றைக்கு அவள் வருவதற்குத் தாமதமாகிவிட்டது. விடியற்காலையில் எழுந்து ஒரு

சோறும் கறியும் சமைத்து வைத்துவிட்டு, குழந்தைகளைப் பக்கத்து வீட்டம்மாவைப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, ஆனைவிமுந்தான் குளத்திலிருந்து நடந்து வந்து சேர பத்து மணியாகிவிட்டது. அந்த நேரத்துக்கே வெய்யில் சுள்ளென்று எரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. வேர்த்து விறுவிறுக்க வந்தவளுக்கு குவிந்து நின்ற சனத்தைப் பார்த்ததும் திக் என்றது.

இரத்த அழுத்தம் என்பது பயமுறுத்தும் வார்த்தை. அதுவும் இப்போ நாலைந்து நாளாக தலைச்சுற்றல், சோர்வு இருக்கிறது. இரண்டு வருடங்களாக தொடர்ந்து 'அல்டோமட்' குளிசை போட்டு வருகிறாள். இன்றைக்கு குளிசைகளை மாற்றித் தரக்கூடும் அல்லது அளவைக் கூட்டக்கூடும். இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு இப்படி தொடராய் குளிசைகள் போட வேண்டியிருக்குமோ தெரியவில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் குளிசைகள் இல்லாமற் போனால் வெளியே காச கொடுத்து வாங்க வேண்டியும் வந்துவிடும். பிரச்சினைகளும் கவலைகளும் இருக்கும் வரை இந்த பிரஷரும் இருக்கப் போகிறது. இந்த வருத்தம் ஏன் வந்து சேர்ந்தது என்று கவலையாக இருந்தது. இடையிலே போய்விடுவேனோ என்ற பயம் எத்தனை நாட்கள் தோன்றியிருக்கிறது. அதனால் தான் எத்தனை கஷ்டம் இருந்தாலும் கிளினிக்குக்குத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டே இருக்கிறாள். அவள் உள்ளே நுழையும்போதே உள்ளே ஆட்கள் நிறைந்துவிட்டார்கள்.

தந்தை இல்லாத நிலையில் தனக்கேதும் நடந்துவிட்டால் குழந்தைகள் அனாதைகளாகிவிடுவர் என்ற பயம் நெஞ்சப்பரப்பில் எந்நேரமும் உறைந்து போயிருந்தது. மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் கிளிநொச்சியில் தங்கள் வீடு பார்த்துவர என்று போன கணவன் பிறகு திரும்பவில்லை. “வீட்டையும் பாத்திட்டு தேங்காயும் புடுங்கிக்கொண்டு வாறன். நீ யோசிக்காத. நான் கவனமாய்ப் பாத்துத்தான் போவன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரு விடிகாலையில் பசளைப் பையுடன் போனவன்தான். புருவ மத்தியில் விழுந்த முடிச்சுடன் யோசனையும், கவலையும் படிந்த அந்த முகமே கடைசியாய் மனதில் நிலைத்துப்போனது. அழுது அழுது கரைந்துகொண்டிருக்கும் அவளுக்கு இந்த வருத்தமும் வந்து சேர்ந்துகொண்டது.

அவள் உள்ளே நுழையும்போதே ஆட்கள் நிறைந்துவிட்டார்கள். அவள் ஆட்களை விலக்கிக்கொண்டு முன்புறம் சென்றாள். ஒருபக்க மேசையில் வேணி மிஸ்ஸி அமர்ந்திருந்தாள். தொடர்ந்து வருவதனால் ஏற்பட்ட அறிமுகத்தினால் “என்னம்மா இன்றைக்கு வரப் பிந்திட்டுது?” என்று கேட்பாள் என எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் எதுவுமே கேட்காமல் இலக்கத் துண்டை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தாள். வேணி மிஸ்ஸுற்கு முகம் எப்போதுமே மலர்ச்சியாக இருக்கும். எவ்வளவு கூட்டம் வந்தாலும் சமாளித்து இதமாகக் கதைத்து ஒழுங்குபடுத்தி அமர வைப்பாள். ஆனால் இன்றைக்கு என்னவோ முகத்தில் மலர்ச்சியைக் காண முடியவில்லை. பின் வரிசையில் வந்து அமர்ந்துகொண்ட அவள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அநேகமானவர்கள் தொடர்ச்சியாய் கிளினிக்குக்கு வருவதால் அறிமுகமானவர்களாக இருந்தார்கள்.

அலுப்பு, சோர்வு, கவலை சூழ்ந்த முகங்கள், வருத்தங்களையும் தாண்டி வாழ்வின் சுவைகள் நெஞ்சை நெரித்துக்கொண்டிருப்பதால் சந்தோஷமே துடைக்கப்பட்டு வெறுமையாய்ப் போன முகங்கள். தனது முகமும் இந்த விதமாய்த்தான் இருக்கும் என்று அவளுக்குத் தெரியும். இடுப்பில் சொருகியிருந்த சேலைத் தலைப்பை எடுத்து முகத்தை அழுத்தமாய்த் துடைத்துக்கொண்டாள்.

அந்த நீள கொட்டகைக்குள் வைத்தியருக்கு ஒரு புறமாக மேசை போடப்பட்டு முன்புறமாக நீல நிற துணியில் திரை தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் வைத்தியர் வரவில்லை. மறுபக்க மேசையில்தான் வேணி மிஸ்ஸி அமர்ந்து, வருகிறவர்களுக்கு இலக்கத்துண்டு கொடுத்தும் ஆட்களை வரிசையாய் அமர வைத்துக்கொண்டும் பெரிய கொப்பியில் ஏதோ எழுதிக்கொண்டுமிருந்தாள். வேணி மிஸ்ஸியுடன் நிற்கும் மற்ற தாதி குழந்தை பெற்றுக்கொண்டதால் வரவில்லை என்று பக்கத்திலிருந்த பெண் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். இருவர் நின்றாலே சமாளிப்பது கஷ்டம். வேணி மிஸ்ஸி எப்படித்தான் இன்றைக்கு தனியே சமாளிக்கப் போகின்றாவோ தெரியவில்லை.

பதினொரு மணியானபோது கொட்டகைக்குள் போட்ட வாங்குகள் நிரம்பி வெளியேயும் ஆட்கள் நின்றார்கள். வெளியே வெய்யில் கொழுத்திக் கொண்டிருந்தது. எப்போது வைத்தியர் வந்து, எப்போது காட்டி, எப்போது மருந்து எடுத்து, எப்போது வீடு போய்ச் சேர்வது என்ற தவிப்பு எல்லோர் முகங்களிலும்..

“இன்னும் டொக்டரைக் காணலை மிஸி. எப்ப வருவார்?” பொறுமை இழந்து வேணி மிஸ்ஸிடம் கேட்டார்கள்.

“கெதியில வந்திடுவார். மிதி வெடியில கால் அகப்பட்ட ஆளை கிளிநொச்சியிலிருந்து கொண்டு வந்திருக்கினம். டொக்டர்மார் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கினம். ரெண்டு மூன்று டொக்டர்மார் தானே எல்லாத்தையும் கவனிக்க வேணும். அங்க ஓ.பி.டி. யிலயும் ஆட்கள் குவிஞ்சு போயிருக்கினம். டொக்டர் வார்ட்டும் பார்க்க வேணும். கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கோ, வந்திடுவார்”

வேணி மிஸ்ஸியும் ஏதோவொரு அவசரத்தில் இருப்பதாகத்தான் தோன்றியது. அடிக்கடி நேரத்தைப் பார்ப்பதும் வாசலைப் பார்ப்பதும் ஏதோ எழுதுவதுமாக இருந்தாள்.

தெருவில் புழுதி பரப்பிக்கொண்டு வாகனங்கள் ஓடின. செம்மண் தூசி காற்றில் மிதந்து வந்து மூக்கை நெருடியது. வெய்யிலின் வெம்மையில் முகமெல்லாம் எரிந்தது.

“எப்பிடியும் டொக்டர் வந்திடுவார். அவரும்தான் என்ன செய்யிறது? மூச்சுவிட நேரமில்லாமல் அதையும் இதையும் பார்க்க வேண்டிக்கிடக்கு” தெருவின் எதிர்ப்பக்கம் ஆஸ்பத்திரியைப் பார்த்துக்கொண்டே ஒருவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அவளுக்கு தொடர்ந்து அமர்ந்திருக்க முடியாமல் நாரி பிடித்துக்கொண்டது. எழுந்து உலவ முடியாமல் சனம் நிறைந்து நின்றது. பலவிதமான குரல்கள் இங்கு வருவதன் மூலம் அறிமுகமாகிக் கொண்டவர்கள். தங்கள் கவலைகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் குரல்கள்; ஒவ்வொருவருக்கும் எத்தனையோ விதமான பிரச்சினைகள்.. என் சோகம் பெரிதா.. உன் சோகம் பெரிதா.. என்று தீர்மானித்துக் கொள்ளவியலாத நிலைமையில்தான் பலபேர் இருக்கிறார்கள்.

“பன்னிரண்டரைக்கு டொக்டர் வாறார்” என்று ஆட்கள் பரபரத்துக் கொண்டே வாங்கில் நெருக்கிக் கொண்டு அமர்ந்தார்கள். அவள் பின்பக்கம் திரும்பி வாசலைப் பார்த்தாள். அவசரமாய் உள்ளுக்கு வந்த வைத்தியர் ஆட்களைக் கடந்து தன்னுடைய கதிரையில் போய் அமர்ந்தார். விலகிய திரையின் வழியே அவர் கைக்குட்டையால் வேர்த்துப் போயிருந்த முகத்தைத் துடைப்பது தெரிந்தது. வேணி மிஸ்ஸியைப் பார்த்து ஆட்கள் வரலாம் என்பது போல தலையசைத்தார்.

“கொஞ்சம் வரிசையில் அப்பிடியே இருங்கோ. ஏன் ஐயா இடையில் எழும்புறீங்கள்? இருங்கோ, எல்லாரையும் டொக்டர் ஐயா பார்ப்பார். வரிசையில் வாங்கோ”

வேணி மிஸ்ஸி முன் நின்ற ஒவ்வொருவரையும் அழைத்துப் போக கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது.

வீட்டில் விட்டு வந்த குழந்தைகளின் நினைவு வந்தது. சாப்பிட்டாங்களோ.. இல்லையோ.. குழப்படி செய்யாமல் இருக்கிறாங்களோ என்னமோ.. இந்த அனாதரவான நிலையை நினைத்தால் உடனும் கண்களில் மழுக்கென்று நீர் நிறைந்துவிடும். நொந்த மனதுக்கு இன்னொரு நொந்த மனம் ஆறுதல் என்பது போல பக்கத்து வீட்டம்மாவின் உதவி கிடைப்பதால்தான் கொஞ்சமேனும் நிம்மதியாய் அவளால் இருக்க முடிகிறது. அவள் வீட்டுக்கு போய்ச் சேர்வதற்குள் சின்னது கத்திக் களைத்துவிடும். இன்றைக்கு மருந்து எடுத்துக்கொண்டு போக நன்றாக நேரம் போகப் போகிறது.

வைத்தியரும் என்ன செய்வது? எத்தனை அலுவல்களைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது? இங்கு வைத்தியர்களுக்கோ தாதிமார்களுக்கோ சாப்பிடக்கூட நேரம் கிடைப்பதில்லை. அக்கராயன் வைத்தியசாலை நோயாளிகளால் திணறிக்கொண்டிருந்தது. பல சமயங்களில் நோயாளர் வரிசை முற்றம் தாண்டி தெருவரை வந்துவிடும். பலபேருக்கு வைத்தியசாலைக்கு வருவதெனில் அது ஒரு முழுநாள் வேலையாய் ஆகிவிடுகிறது.

வரிசை மெதுவாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வயிற்றில் பசி எழுந்து அடங்கி விட்டிருந்தது. வரும் அவசரத்தில் காலையில் கூட எதுவும் சாப்பிடவில்லை.

தொண்டை வரண்டு போக தண்ணீராவது குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. இவ்வளவு நேரமும் இருந்தாகிவிட்டது. இன்னும் கொஞ்சநேரம்தானே?

நான்கு மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. அவள் அறிந்தவரை வேணி மிஸ்ஸி கூட அங்கே இங்கே என்று அசையவில்லை. இந்தப் பசியும் தாகமும் அவளுக்கும் இருக்கும்தானே? மிஸ்ஸியின் முகத்தைப் பார்க்கும்போது ஏதோ யோசனையிலும் கவலையிலும் இருப்பதாகத்தான் தோன்றியது. வழமைக்கு மாறாக ஒரு பரபரப்பும் தவிப்பும் அவளின் முகத்தில் தென்பட்டது.

பாவம் என்னென்ன பிரச்சனைகளோ..?

தனிய நின்று பணி செய்ததில் ஏற்பட்ட களைப்பு முகத்தில் தெரிந்தது.

வரிசை நகர்ந்து அவளின் முறை வந்தபோது எழுந்து உள்ளூக்குச் சென்றபோது நாலரை மணியாகிவிட்டது.

“இதில இருங்கோம்மா”

இரத்த அழுத்தம் சோதித்து நிலைமைகளை ஆதரவாய்க் கேட்டு வைத்தியர் குளிசையை அளவுகூட்டி எழுதிக்கொடுத்தார்.

“யோசிக்கக் கூடாது அம்மா. உப்பு, கொழுப்பு குறைச்ச சாப்பிட வேணும். சாப்பாட்டில் கவனம் இருக்க வேணும்” அவரின் இதமான குரல் மனதைத் தொட்டு உலுப்ப, “யோசிக்காமல் எப்பிடி இருக்கிறது?” என்ற வார்த்தை தொண்டை வரை வந்து சிக்கிக் கொண்டது.

“கவலைப் படக்கூடாது அம்மா, குளிசையை ஒழுங்கா போடுங்கோ. பிரச்சனை வராது”

அவள் மௌனமாய் தலையசைத்துவிட்டு எழுந்து திரைச்சீலையை விலக்கி வெளியே வந்தாள். திடீரென்று ஒரு சோர்வு உடலைத் தள்ளாட வைத்தது. வேணி மிஸ்ஸி சட்டென்று தாங்கிப் பிடித்து, “கவனம் அம்மா” என்று வாங்கிலில் இருக்க வைத்தாள்.

“பிள்ளையள் தனிய வீட்டில், உதவி இல்லாதனான்..”

குரல் தழும்ப சொன்னாள்.

“இங்க உதவி இல்லாத ஆட்கள்தான் நிறைய இருக்கினம் அம்மா. கவலைப்பட்டு என்ன செய்யிறது. வருத்தம்தான் வரும்”

“பக்கத்து வீட்டம்மாவை பாத்துக்கொள்ளச் சொல்லிட்டு வந்தனான்”

வேணி மிஸ்ஸி ஆட்களை வைத்தியரிடம் அனுப்புவதற்காகப் போக அவள் எழுந்து வெளியே வந்தாள்.

இப்போது வெய்யிலின் வெம்மை சற்றுத் தணிந்திருந்தது. தெரு கடந்து வைத்தியசாலைக்கு உள்ளே மருந்து எடுக்கும் இடத்துக்கு வந்தாள். வரிசையில் நின்று மருந்து எடுத்து வர ஐந்து மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

அப்பாடா இனி வீட்டை போகலாம் என்று நினைத்தபோதுதான் பக்கத்துவீட்டு உமா தன் குழந்தையைக் காய்ச்சல் என்று வார்ட்டில் வைத்திருப்பது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. இவ்வளவு நேரம் நின்றாகிவிட்டது. பார்வையாளர் நேரம்.. எட்டிப் பார்த்துவிட்டே போகலாம் என்ற நினைவில் உள்ளே விறாந்தையில் நடந்து போனாள். மருந்து வாசனை முகத்தில் அடிக்க, நோயாளிகளின் முனகல் கடந்து குழந்தைகள் வார்ட்டுக்குள் நுழைந்தாள்.

உமா நிற்பதைப் பார்த்துவிட்டு கட்டிலை நெருங்கினாள். உமாவின் மகன் சிறிது தெளிந்த முகத்துடன் படுத்திருந்தான். உமா தன் கையில் நாலு வயதுக் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்து சமாதானப் படுத்திக்கொண்டிருந்தாள். அழுததில் குழந்தையின் கண்களும் முகமும் சிவந்து போயிருந்தது.

அம்மா... அம்மா என்ற முனகல்.

“அழக்கூடாது அப்பன், அம்மா இப்ப வந்திடுவா”

“ஆற்ற குழந்தை இது?”

“பக்கத்துக் கட்டிலில் இருக்கிற குழந்தை. மூளை மலேரியா எண்டு வார்ட்டில் இருக்கிற பிள்ளை. இண்டைக்கு காய்ச்சல் விட்டிட்டுது. ஆனா அம்மா அம்மா எண்டு ஒரே சினுங்கிக் கொண்டிருக்கு. பாவம் இனித் தாய் வந்திடுவா, இண்டு முழுக்க நான்தான் பாத்துக்கொள்ளறன். பக்கத்தில நிற்கிறனான். இதுகூட செய்யேலாதே”

அப்போது அந்தப் பக்கமாய் வந்த வார்ட் தாதி குழந்தையின் கன்னத்தில் தட்டி,

“வினுக்குட்டிக்கு அம்மா இன்னும் வரேலையே, இனி வந்திடுவா என்ன?” என்று சொல்லிவிட்டுப் போக,

“ஏன் குழந்தையின்ர தாய் எங்கே?” என்று கேட்டாள்.

அவள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையிலே அவசரம் அவசரமாய் ஓடி வந்த வேணி மிஸ்ஸி குழந்தையை உமாவிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டாள்.

“சரியாய் அழுதிட்டானா? அங்க சரியான சனம். கிளிநிக் முடிய நேரம் போயிட்டுது. மாறிவிடவும் ஆள் இல்லை. லீவு எடுக்குறதும் சரியில்லை. விட்டிடும் வர ஏலாது, அதுதான்..”

கண்கலங்கிய குழந்தையைத் தோளில் சாய்த்துக் கொண்டு,

“அழாதையப்பன் அம்மா வந்திட்டனல்லே?” என்று முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

தாயின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு விசும்பும் குழந்தையை அவள் திகைப்போடும் கவலையோடும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

தாமரைச் செல்வி.
‘வன்னியாச்சி’ சிறுகதைத் தொகுதி

பயிற்சி

1. இக்கதையின் அடிப்படைக் கரு யாது?
2. வேணி மிஸ்ஸி என்ற பாத்திரத்தின் குணாம்சம் எப்படி சித்திரிக்கப்படுகின்றது?
3. “இன்னொரு பக்கம்” என்பதாக எதனை விளக்குவீர்?
4. இச்சிறுகதையை முன்னிறுத்தி ‘வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி’ எனும் தலைப்பில் சிறுகுறிப்பு எழுதுக.

விவாதம்

விவாதம் என்பது ஒருவிடயம் தொடர்பாக சார்பாகவும் எதிராகவும் முன்வைக்கப்படும் சொற்போராகும். இதில் தர்க்கித்தல், சார்புக் கருத்தை ஆதாரத்துடன் முன்வைத்தல், எதிர்கருத்தை ஆதாரத்துடன் வெட்டிப் பேசுதல் முக்கிய பணிகளாகும். விவாதத்தில் பின்வரும் அம்சங்களைக் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும்.

★ இரண்டு குழுக்கள் விவாதத்தில் ஈடுபடும்.

★ ஒழு குழு ஒரு கருத்தை ஆம் என்று ஆதரித்தும், மறு குழு இல்லை என்று தம் கருத்தை ஆதரித்தும் கருத்துக்களை முன்வைக்கும்.

★ தலைப்பு வரன்முறைக்கு உட்பட்டதாக விவாதம் அமையும்.

★ நியம மொழி வழக்கு பயன்படுத்தப்படும்.

★ பேசும் நேரம் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கும்.

★ ஆகக் குறைந்தது மூவர் நடுவர்களாக அங்கம் வகிப்பார். அதற்கு மேலதிகமாக அங்கம் வகிப்பின் ஒற்றையாக அமைதல் வேண்டும்.

★ ஒட்டிப் பேசுவதும் வெட்டிப் பேசுவதும் விவாதம் நடைபெறும் நேரத்திற்கு முன் தீர்மானிக்கப்படும்.

★ ஒருவர் தன் கருத்தை முன்வைத்த பின்னர் மற்றவர் தனக்கு கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்திலேயே ஒட்டியும் வெட்டியும் பேச முடியும். ஒருவர் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அவற்றை இடையூறு செய்யவோ குறுக்கிட்டுபேசுவோ முடியாது.

விவாதத்தில் இடம்பெற வேண்டியவை

1. சபையை வணங்குதல்
2. தலைப்பை விளக்குதல்
3. சார்புக் கருத்தைமுன்வைத்தல்
4. சத்தமாகப் பேசுதல்
5. உச்சரிப்புடன் பேசுதல்
6. இலக்கணப் பிழையின்றி கருத்துடன் பேசுதல்
7. எதிர்க்கருத்தை ஆதாரத்துடன் நாகரீகமாக வெட்டிப் பேசுதல்

8. எடுத்த கருத்தை வலியுறுத்தி நிறைவுசெய்தல்
9. சபைக்கு நன்றிகூறி விடைபெறுதல்

விவாதத்தில் நீக்கப்படவேண்டியவை

1. கூறியது கூறல்
2. முன் பின் முரணாகக் கூறல்
3. தெளிவின்றிப் பேசுதல்
4. குறுக்கிட்டுப் பேசுதல்
5. ஆதாரமின்றி பேசுதல்
6. தகாத வார்த்தைப் பிரயோகம்

செயற்பாடு

பின்வரும் தலைப்புக்களில் வகுப்பறையில் விவாதம் செய்க.

- ★ கற்றலுக்கு உதவுவது தொடர்புச்சாதனங்களாகும்.
- ★ விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியே சூழல் மாசடையக் காரணமாகும்.
- ★ வீட்டிலேயே நற்பழக்கவழக்கங்கள் ஏற்படுகின்றன.

தொகை நிலைகள்

தொகை என்பது உருபு மறைந்து வருதல் எனப் பொருள்படும். உ - ம் 'புத்தகம் எழுதினான்'. இது 'புத்தகத்தை எழுதினான்' என்று விரிந்து பொருள் தரும். புத்தகம் என்ற சொல்லுக்கும் எழுதினான் என்ற சொல்லுக்கும் இடையில் ஐ என்ற இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு மறைந்து வந்துள்ளது. எனவே இரண்டு சொற்கள் பொருளுடன் இணைந்து வரும்போது உருபு முதலானவை மறைந்து வந்தால் அது தொகை நிலைத் தொடர் எனப்படும். இவை ஆறு வகைப்படும். வேற்றுமைத் தொகை, வினைத் தொகை, பண்புத் தொகை, உவமைத் தொகை, உம்மைத் தொகை, அன் மொழித் தொகை என்பனவாகும்.

வேற்றுமைத் தொகை

எழுவாய் வேற்றுமைக்கும் பயனிலை வேற்றுமைக்கும் இடையில் உள்ள ஆறு வேற்றுமை உருபுகளும் வெளிப்படாமல் நிற்கும் தொடர்கள் வேற்றுமைத் தொகை எனப்படும்.

உ - ம்

• சோறு சாப்பிட்டான்	ஐ - சோற்றைச் சாப்பிட்டான்
• கை பிடித்தான்	ஆல் - கையால் பிடித்தான்
• ஆசிரியர் மகள்	கு - ஆசிரியருக்கு மகள்
• மலைவீழ் அருவி	இன் - மலையின் வீழும் அருவி
• பனிக்குளிர்	அது - பனியினது குளிர்
• காடு புகுந்தான்	இல் - காட்டில் புகுந்தான்

வினைத்தொகை

ஒரு வினைச் சொல்லில் காலம் காட்டும் இடை நிலையும் விசுவையும் மறைந்து வந்தால் வினைத் தொகை எனப்படும்.

உ - ம்: கடிநாய், வெட்டுக்கத்தி, விடுகதை

பண்புத் தொகை

ஆகிய என்ற பண்புருபு மறைந்து நின்று பொருளுக்கும் பெயருக்கும் சிறப்புப் பெயராக வந்திணைவது பண்புத் தொகையாகும்.

செந்தாமரை	வண்ண பண்புத் தொகை
வட்ட முகம்	வடிவ பண்புத் தொகை
முக்குணம்	அளவு பண்புத் தொகை
இன் சொல்	சுவை பண்புத் தொகை
சாரைப்பாம்பு	இரு பெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை

உம்மைத் தொகை

இரண்டு சொற்கள் இணையும் போது உம் எனும் உருபு மறைந்து வருவது உம்மைத் தொகையாகும். உ - ம்: தாய், தந்தை

உவமைத் தொகை

உவமை உருபுகளான போல, ஒப்ப, புரைய போன்றன மறைந்து வருவது உவமைத் தொகையாகும்.

உ - ம்: மதிமுகம், பவளவாய்

அன்மொழித் தொகை

வேற்றுமைத் தொகை, வினைத் தொகை, பண்புத் தொகை, உவமைத் தொகை, உம்மைத் தொகை எனும் ஐந்து தொகைகள் அல்லாது பிறமொழி உருபுகள் மறைந்து வருவது அன்மொழித் தொகை எனப்படும்.

உ - ம்: பூங்குழல் வந்தாள் - 2ம் வேற்றுமைத் தொகை புறத்தே பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகும்.

பூவை அணிந்த குழலினையுடைய பெண் என விரிந்து பொருள்தரும்.

பயிற்சி

பின்வரும் சொற்களைக் கொண்டு தொகைச் சொற்களின் பெயர்களை இனங்காணுங்கள்:

நீர் குடித்தான், வீடுபுகுந்தான், மரவேர், இலங்கை வெற்றி, தலைவணங்கினான், கொல்களிறு, பசுந்தரை, கடல்காற்று

நேர்காணல்

கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகள், சமூக அக்கறையுள்ள செயற்பாட்டாளர்கள், அரசியல் பிரமுகர்கள், விளையாட்டு வீரர்கள், முகாமைத்துவச் சாதனையாளர்கள் இன்னும் இதுபோன்ற பல்துறைகளிலும் இயங்கிய அனுபவச் செழுமை கொண்டோரிடம் நேர்காணல் பெறப்பட்டு வெளியிடப்படுவது உலக வழக்கு. பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி என்பவற்றில் இத்தகைய நேர்காணல்களைத் தரிசித்துள்ளோம். இன்று மின்னஞ்சல்கள் வாயிலாக நேர்காணல்கள் நிகழ்த்தப்பட்டு, மின்னிதழ்களில் வெளியிடப்படுவதையும் காண்கிறோம்.

பொதுவாக நேர்காணல்கள் நேரடியாகச் சந்தித்து உரையாடற் பாங்கில் பதியப்பட்டு வெளியிடப்படும் வடிவத்துக்கு ஏற்ப செப்பமிடப்படுவதே மரபாகும். நேர்காணலுக்காக செல்பவர், தான் சந்திக்கவுள்ள ஆளுமை குறித்த புரிதல் உள்ளவராக இருப்பது அவசியம். அவரது துறையில் பரிச்சயம் கொண்டவராகவும் இருத்தல் வேண்டும். அந்த வகையில், முன்கூட்டியே தயாரித்த கேள்விகளுடன் நேர்காணலை முகங்கொள்ள இயலும். அதேவேளை நேர்காணப்படும் ஆளுமை வெளிப்படுத்தும் தகவல் - கருத்து என்பன சார்ந்து இடையிட்ட கேள்விகளை சந்தர்ப்பத்துக்கு அமைவாக முன்வைக்கும் ஆற்றல் நேர்காண்பவரிடம் இருப்பது அவசியமாகும். இத்தகைய புதிய

கேள்வியை முன்வைப்பது என்பது அவசியமற்ற குறுக்கீடாக அமையாதிருப்பதைக் கவனங்கொள்வது முக்கியமானதாகும்.

முன்வைக்கப்படும் கேள்விகள் தெளிவானவையாக இருப்பது அவசியம். வெளிப்படுத்த எதிர்பார்க்கும் விடயப்பரப்புக்கு அனுசரணையான வினாக்கள் முன்வைக்கப்படும். ஏற்ற சொல்லாட்சிகள் கையாளப்படுவதன் வாயிலாக தெளிவான புரிதலை உத்தரவாதப்படுத்த இயலும். விடயப் பரப்பு சார்ந்த கலைச்சொற்கள் வாசகரைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்த இடமற்ற வகையில் தெளிவாக்கப்படுதல் அவசியம். பரந்த வாசகர்கள் - பார்வையாளர்களைச் சென்றடையும் ஒரு வடிவமாக நேர்காணல் அமைவதால் மிக எளிய நடையைக் கையாள்வதற்கு முயற்சித்தல் விரும்பத்தக்கது.

நேர்காணலின்போது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய விழுமியங்கள் கவனிப்புக்குரியன. குறித்த ஆளுமை தனது தரப்பு விடயங்களைப் போதிய திருப்தியுடன் வெளிப்படுத்த அவகாசம் வழங்க வேண்டும். மாற்றுக் கருத்தைத் தொடுக்கும்போதும் அதற்குரிய நாகரிகத்துடன் அது முன்வைக்கப்பட வேண்டும். அவர் உணர்ச்சிவசப்பட்டாராயின், இயல்பாக நிதானம் பெற இடமளிக்க வேண்டும். தன்னைக் காயப்படுத்துவதற்கானதாயன்றி, விடயத்தைத் தெளிவாக்குவதற்காக முன்வைக்கப்படும் கேள்விகள் இவை என்ற உணர்வை அவரிடம் தொற்ற வைக்க வேண்டும். எத்தகைய ஒளிவுமறைவுகளும் அற்ற தொடர்பாடல் என்பதனை உத்தரவாதப்படுத்தும் வகையில் அவரது கண்ணை நேராக நோக்கியபடி வினாக்களைத் தொடுப்பது அவசியம். அவர் சொல்பவற்றை அதேபோன்ற அக்கறையுடன் செவிமடுப்பதும் அவசியம்.

பயிற்சி

1. நேர்காணல் இடம்பெறும் ஊடகங்கள் எவை?
2. மின்னஞ்சல் நேர்காணல் எவ்வகையில் ஏனைய ஊடகங்களின் நேர்காணல்களில் இருந்து வேறுபடுகிறது?
3. நேர்காணலில் குறுக்கீடு என்பது பற்றி விளக்குக.
4. விவாதப் பாணியிலிருந்து நேர்காணல் வேறுபட்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் பற்றி விளக்குக.
5. நேர்காணலில் பின்பற்ற வேண்டிய விழுமியங்களைப் பட்டியலிடுக.
6. நேர்காணல்கள் சிலவற்றை தெரிவுசெய்து அதன் பண்புகள் குறித்து குழு விவாதங்கள் மேற்கொள்க.
7. குழுக்களாகச் செயற்பட்டு நீங்கள் தெரிவுசெய்துள்ள ஒரு ஆளுமையுடன் நேர்காணல் மேற்கொள்ள அவசியமான கேள்விகளைத் தயாரிக்குக. அந்த நேர்காணலை மேற்கொண்டு அதனை முழு வகுப்புடன் பகிர்ந்து நேர்காணல் குறித்து கலந்துரையாடுக.